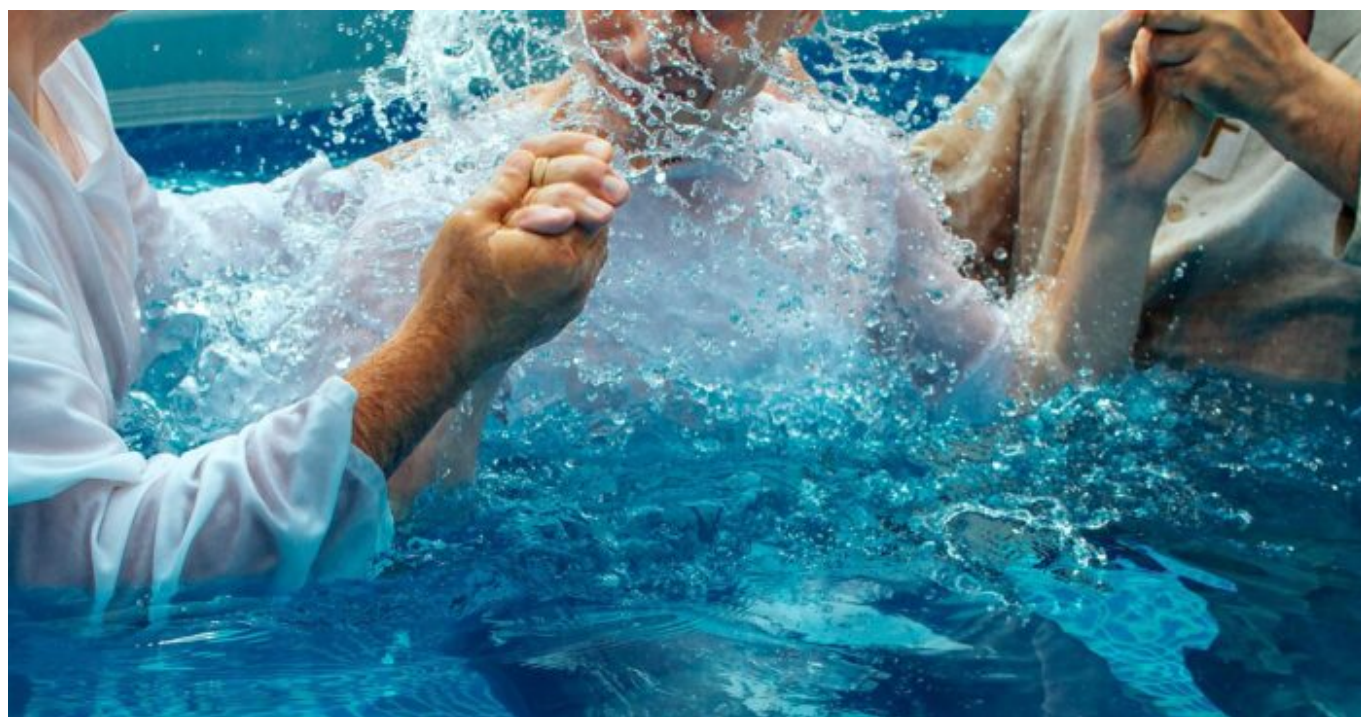

Kázání: 173. O křtu

Kázání

O křtu

čtení: Galatským 3, 26 - 29

26 Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.

27 Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli.

28 Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.

29 Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.

Sestry a bratři, bez vody se nedá žít. To ví každý. Zkuste si představit, že by vám z kohoutku třeba týden žádná netekla a nikdo by vám na ulici nepřistavil cisternu a v obchodě byste nenašli ani tu balenou. Hrozná představa! Konec civilizace! Víc než polovina váhy člověka je prý právě voda. Nic naplat, bez H₂O se jednoduše neobejdeme.

A co víc, neplatí to jenom v každodenním životě, ale i v životě křesťanské víry. Proto tady máme dnes bazén s vodou. Není to ovšem voda na koupání, má jinou úlohu. Slouží k tomu, abychom se v nejrůznějších etapách života mohli zastavit a připomenout si hlubokou symboliku svého vlastního křtu. Asi tak, jako když si tu a tam vzpomene na první den v první třídě, nebo na 18. narozeniny, kdy jsme se stali konečně dospělými, nebo na svatební obřad, kdy jsme svému protějšku řekli ano.

Odborníci tyhle výrazné mezníky v životě každého jednotlivce nazývají přechodovými rituály. Přechodovými protože oddělují jednotlivé etapy života, člověk jimi přechází do jiné, nové budoucnosti. Rituály protože často tyhle mezníky mají charakter obřadu, slavnosti a obvykle jsou spojeny s veselou hostinou, na níž jsou zváni nejbližší přátelé a příbuzní. Když pak po letech otevřeme album, vybaví se nám i všechny pocity a emoce, které jsme tenkrát na přechodu do nové reality cítili a prožívali.

Možná si při tom vzpomínání vybavíme paní učitelku, která nás naučila psát, rodiče, kteří nás obětavě k dospělosti dovedli a manželku či manžela, která - který nás za každého počasí provází životem. Rozpomínání má prostě něco do sebe. Když se vracíme v myšlenkách k okamžikům, kdy se zásadně měnil náš svět, zároveň si připomínáme, kdo vlastně jsme, kam patříme a kam jdeme. Jako bychom znovu první den ve třídě, 18. narozeniny nebo svatbu prožívali.

Tak právě tohle zpětné prožívání je hlavní význam křtu. Dal by se přirovnat k podpisu a razítku oddávajícího ve svatebním formuláři, k čerstvě vydanému prvnímu občanskému průkazu nebo k první jedničce, kterou nám paní učitelka napsala do žákovské knížky.

Křest je potvrzením toho, co nastalo ještě předtím. Podobně jako jsou 18. narozeniny završením cesty k dospělosti a svatba završením vzájemné lásky snoubenců, křest je završením víry, ať už v nás léta rostla nebo se objevila z ničeho nic.

Pozor ale! Neznamená to, že už to nutně musí být víra zralá, perfektní a silná jak lev. Takové víry my lidé určitě nikdy nedosáhneme. To bychom potom dokázali přenášet hory, jak jednou Ježíš řekl v nadsázce svým učedníkům, jenže kdo na to má, že? Na takhle silnou víru jsme krátkí a možná je to tak lépe, kdo ví, jestli by nám to nestouplo do hlavy. Před Bohem se počítá i víra docela malinká, nejistá a ustrašená. Nakonec i z malého semínka může vyrůst velký strom. Jde o to začít. Přiznat si, že věřím a nechat si tuhle byt napatrnou víru orazítkovat šůry ve křtu.

Jenže to jsme si ještě neřekli, co to ta víra vlastně je. „Vy všichni jste se vírou stali součástí Boží rodiny a připojili jste se do velkého Božího projektu obnovy světa,“ píše apoštol Pavel v dnešním čtení z listu do Galácie. Nemá na mysli takovou tu celkem běžnou víru, že nad námi něco je. Ani víru ve smyslu příslušnosti k nějaké církvi nebo třeba víru v posmrtný život. Často si něco takového lidé pod slovem víra představují. Pavel píše o víře spíš jako o důvěře, že v Ježíšově životě, smrti a vzkříšení nám Bůh dal návod pro náš vlastní život, který když budeme žít po kristovsku, svět se začne měnit.

Kdo tomuhle uvěří, stává se součástí Boží akční komunity za proměnu světa poznamenaného nadutostí, sobectvím a násilím v obnovený svět rovnosti, pokoje a vzájemné sounáležitosti. A k tomu je přece jenom potřeba něco víc, než jen tušení, že nad námi něco je, nebo evidence v církevní matrice. Víra, jak o ní píše Pavel, znamená odvážné vykročení do nadějnější budoucnosti, o které jsme si dosud nanejvýš nechali jen zdát.

Jako příklad, jak takové vykročení víry do Boží budoucnosti vypadá, Pavel hned na to píše: „Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.“

Síla víry se pozná právě na tom, jak nahlížíme na lidi kolem sebe. Ten, kdo se neustále poměřuje s druhými, vytahuje se nebo na druhé shlíží svrchu, ten na tom nejspíš s vírou bude na štíru. Rasismus, xenofobie, šovinismus, homofobie, misogynie, jak se všechny tyto hříchy nazývají odborně, v akční komunitě víry prostě nemají místo. Nejedná se už o žádnou víru, jak o ní apoštol píše, ale o prachobyčejnou pověru a bezduché předsudky. V Kristu jsme si všichni rovni. Všichni jsme zvaní, abychom se připojili ke komunitě víry v obnovený, lepší svět podle Božího mustru.

A teď ještě pár slov o tom, jak s touhle vírou souvisí křest. Křest je obřad, rituál přechodu do nové budoucnosti a má hlubokou symboliku. V listu Římanům Pavel píše: „Byli jsme křtem spolu s Kristem pohřbeni, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života.“

Proto křest ponořením. Jde o prožitek, kdy se nad vámi zavře voda, jde o prožitek konce něčeho, co už se nevrátí. V dávných dobách prý ten, kdo křtil, křtěnce vždycky trochu přidržel pod hladinou, aby byl prožitek smrti dokonalý. Nevím, jestli je to pravda, ale něco na tom je. (Ujišťuji naše křtěnce, že k ničemu takovému dnes nedojde.)

Prožít si okamžik, kdy se nad vámi zavře hladina, a vy máte pocit, že je všemu konec, má něco do sebe, alespoň symbolicky. Jenže tím křest nekončí. Následuje odrazení se ode dna. Vzkříšení, nové povstání, nové nadechnutí se, nová energie, nová chuť do života, který bude od nynějška formovaný příkladem Ježíše Krista, jenž si smrtí a vzkříšením prošel před námi.

Tak právě o tomhle všem je obřad křtu. Proto tady máme bazén s vodou, proto jsou zde křtěnci, kteří jsou připraveni nechat se před vámi všemi zmáčet. To aby bylo ve dnech, které jsou před nimi, na co se rozpomenout. Na to, že odumřeli starému způsobu myšlení a jednání, že povstali z hrobu se soucitným, obětavým a milosrdným Kristem a proto už nemohou žít postaru – není jiné cesty, než myslet a jednat jako on.

Křtem jsme se stali součástí akční komunity víry pro obnovu světa. Ne, že bychom vždycky měli jasno, ne že bychom všechno věděli a ve všem se vyznali, a už vůbec ne, že bychom byli snad dokonalí. Víme jen to, že jsme ve křtu umřeli s Kristem a spolu s ním vstali k novému životu bez předsudků, poměrování se, bez odmítání druhých, kteří jsou jiní, než my.

Na závěr upozornění apoštola Pavla všem nám pokřtěným: „Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli.“ Na cestě víry vlastně jde jen o to, abychom tyto šaty skutečně nosili. Nejhorší, co se může stát, je, když se nechají viset ve skříni.

PeČ

SPCH 18. 6. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)